

Žalm 139

Hospodine, zkoumáš mě a znáš mě.
Víš o mně, ať sedím nebo vstanu,
zdálky je ti jasné, co chci dělat.
Sleduješ mou stezku i místo,
kde ležím, všechny moje cesty jsou ti známy.
Ještě nemám slovo na jazyku,
a ty, Hospodine, víš už všechno.
Sevřel jsi mě zezadu i zpředu,
svou dlaň jsi položil na mě.
Nad mé chápání jsou tyto divy,
jsou nedostupné, nestačím na to.
Kam odejdu před tvým duchem,
kam uprchnu před tvou tváří?
Zamířím-li k nebi, jsi tam,
a když si ustelu v podsvětí,
také tam budeš.
I kdybych vzlétl na křídlech
jitřní záře, chtěl přebývat při
nejzazším moři, tvoje ruka mě
tam doprovodí, tvá pravice se mě chopí..

Kdybych řekl: Snad mě přikryje tma,
i noc kolem mne se stane světlem.
Žádná tma pro tebe není temná:
noc jako den svítí, temnota je jako světlo.
Tys to byl, kdo utvořil mé ledví,
v životě mé matky jsi mě utkal.
Tobě vzdávám chválu za činy,
jež budí bázeň: podivuhodně jsem utvořen,
obdivuhodné jsou tvé skutky,
toho jsem si plně vědom.
Tobě nezůstala skryta jediná z mých kostí,
když jsem byl v skrytosti tvořen a hněten
v nejhlubších útrobach země.
Tvé oči mě viděly v zárodku,
všechno bylo zapsáno v tvé knize:
dny tak, jak se vytvářely, dřív než jediný z nich nastal.
Jak si vážím divů,
které konáš, Bože! Nesmírný je jejich počet,
sčítl bych je, ale je jich víc než písku.
Sotva procitnu, jsem s tebou.
Kéž bys, Bože, skolil svévolníka.
Pryč ode mne, vy, kdo proléváte krev!
Dovolávají se tě při svých pletichách,
zneužívají tvé jméno tvoji protivníci.
Nemám nenávidět, Hospodine,
ty, kdo nenávidí tebe?
S odporem pohlížet na ty,
kdo se proti tobě zvedlí?
Nenávidím je, rozhodně nenávidím,
jsou to také moji nepřátelé.
Bože, zkoumej mě, ty znáš mé srdce,
zkoušej mě, ty znáš můj neklid,
hled', zda jsem nesešel na cestu trápení,
a po cestě věčnosti mě ved'